

Izajáš 9, 1-6

Jan 14, 6-9

Bratři a sestry, vánoční svátky jsou o oslavě narození Páně, toho Syna předpovězeného Izajášem. Co se děje, když se narodí dítě? Tuto zkušenost máme každý z nás – každý máme syna nebo dceru, neter nebo synovce, vnuky, pravnučky... každý z nás někdy uslyšel očekávaná slova „narodilo se dítě, vše je v pořádku.“ Pamatujeme si moment, kdy jsme se na něj poprvé podívali – a přemýšleli, na koho je podobné. Je spíše do tatínkovy rodiny nebo do té mamčininy? Po kom má nos, po kom oči? Vytahujeme staré fotky jako důkaz, koukej, je to celý táta-děda-máma-babička.

Je jedním z tajemství přírody, že první dítě v rodině bývá více podobné na otce, ať už se jedná o dceru nebo o syna. Prý je to kvůli tomu, aby otec rodinu neopustil a o potomka se staral. Způsob, jakým se to děje, vysvětlit nedokážeme.

Ježíš je prvorozený syn Marie. Počat z Ducha svatého. On sám o své podobnosti nepochybuje – kdo vidí mne, vidí Otce. Škoda, že nemáme fotku, mohl by teď někdo říci, mohli bychom vidět, jak vypadá Bůh. Jenže Ježíš nemá na mysli fyzickou podobu, ale tu duchovní. Způsob uvažování, způsob jednání. Kdo vidí mne, vidí Otce. Kdo slyší mne, slyší Otce. Já jsem v Otci a Otec v mně.

Co tedy vidíme, když se díváme na Ježíše? Když čteme jeho slova?

Vidíme toho, který odpouští. Nalomenou třtinu nedolomí, nezadupe hříšníka do prachu. Dokonce ani nečeká na projevy lítosti, na vyznání hříchů. Dnes přijdu pod tvou střechu, říká Zacheovi. Jdi a nehřeš víc, říká nevěrné ženě. Odpouští i na kříži - lotrovi, který si to odpuštění nezaslouží. Na prvním místě jeho vztahu k nám je láska, nikoliv soud. Vyzývá ke změně života a jako startovní bonus dává nový začátek, nejen druhou šanci.

Vidíme toho, který uzdravuje. Ano, Písmo je plné těch fyzických zázraků, po kterých toužíme i dnes – vidět to na vlastní oči, to by bylo. To by se to věřilo. V dobách Ježíšových bylo pravidlem přičítat fyzickou nemoc nějakým proviněním před Hospodinem. Hospodinovým věrným se přece nic zlého nestane, těm se daří. Tahle výtku vůči lidem trpícím se vine celými církevními dějinami, ještě i dnes ji najdeme v některých církevních společenstvích. Můžeš si za to sám, málo věříš. Málo se modlíš. Nebo v moderní době i mimo církev, můžeš si za to sám, máš moc negativních myšlenek. Ježíš nezkoumá, kdo za co může, a uzdravuje pouhým slovem. Vrací vyloučené lidi mezi ostatní. Jen tak. Když vidí jejich bolest, jejich zoufalství. Neodvrací tvář od bolesti, ale vstupuje do ní.

Vidíme toho, který nesnáší pokrytce. Kdo volí ostrá slova proti těm, jež dávají na odiv svou zbožnost, ale nestydí se hledat kličky v Božím zákoně, aby jej naoko naplnili. Kterí neváhají posuzovat a odsuzovat lidi kolem sebe, místo aby

jim pomohli. Kterí se považují za Boží zástupce zde na zemi a nakládají na lidi břemena, která nemohou unést. Běda vám, farizejové a zákoníci, to platilo tehdy i dnes. Kdo spoléhá na okázalou zbožnost, která nevychází z nitra a nepromítá se do chování, jednání, jednou uslyší – neznám tě, běž ode mě. Od Boha nás vzdaluje ne náš hřích, ten dokáže Boží milost překlenout, ale naše pýcha, zpupnost, naše nepokorné srdce.

Vidíme toho, kdo ruší zavedené pořádky. Kdo uzdravuje v sobotu, kdo převrací stoly peněžoměncům, kdo rozvrací lidské zákony nemilosrdenství a nastoluje místo nich milost. Pro koho je ten nejobyčejnější člověk důležitější než systém.

Vidíme toho, kdo naslouchá vyloučeným, utlačovaným, opovrhovaným. Kdo uzdraví dceru kenaanské ženy, pohanky, se kterou by zbožní neztratili ani slovo. Kdo jde debatovat do samařské vesnice. Kdo napomene učedníky, kteří od něj odhánějí děti. Vidíme toho, kdo dává slovo těm, kteří ho ve společnosti nemají.

Vidíme toho, kdo obrací hodnoty našeho světa naruby. První budou posledními. Blahoslavení chudí, neboť jejich je království nebeské. Kdo se nenechá ošálit postavením, penězi, zbožnými řečmi nebo popularitou. Kdo se nenechá strhnout k odsudku chudých a ztrápených, opuštěných a nešťastných. Kdo za nimi vstupuje do jejich bídy a zoufalství a naplňuje je nadějí. Kdo jim dává hodnotu a cenu před Boží tváří.

Vidíme také toho, kdo klade nepohodlné otázky a vyzývá k rozhodnutí. Rozdej svůj majetek a následuj mě, říká bohatému mládenci, ke vstupu do království Božího peníze nepotřebuješ. Co chceš, abych pro tebe učinil, ptá se slepého. Za koho mě pokládají, táže se učedníků. Za koho mě pokládáte vy? Ukazuje nám cestu, ale nechává na nás rozhodnutí, zda se po ní vydáme. Ale trvá, abychom se rozhodli. Abychom mu odpověděli.

Vidíme toho, kdo bourá hranice. Mezi Židy a Samaritány. Mezi vyvolenými a pohany. Mezi čistými a nečistými. Kdo přišel ke všem ztraceným ovčím jako dobrý pastýř. Kdo stoluje s hříšníky, kdo vidí, že lékaře potřebují nemocní, ne zdraví. Kdo vidí, že jsme všichni nemocní – rozdíl je jen v tom, že někdo si to uvědomuje a jiný ne. Nikdo není před Boží tváří tak hříšný, aby nemohl být spasen. Nikdo není natolik ztracený, aby nemohl být nalezen. Všechny vidí jako Boží stvoření, jako Boží děti. I bezdomovce, imigranty, lidi nešťastné a opuštěné.

Vidíme toho, kdo zná slovo soucit. Bylo pohnut soucitem, protože byli jako ovce bez pastýře, čteme v Markově evangeliu, a začal je učit. Jak spoléhat na Boha, jak naplňovat jeho výzvu Miluj bližního svého jako sebe samého.

Vidíme toho, kdo plakal s plačícími. Kdo plakal u Lazarova hrobu spolu s Martou. Kdo plakal nad Jeruzalémem. Vidíme toho, kdo sdílí bolest světa, kdo je s těmi, kdo trpí.

Když se díváme na Ježíše, nedíváme se jen na člověka. Díváme se do Boží tváře. Díváme se na Boha, který vstupuje do světa, aby vítězila láska k bližním,

odpouštění viníkům, soucit se slabými, respekt k odlišným, naděje ve změnu a vítězství pravdy. Té Boží pravdy – že jsme všichni jeho stvoření, jím milovaní, jemu odpovědní. Že se v Betlémě narodilo dítě, které nepřišlo svět soudit, ale spasit.

Amen.